

HJÄLPAREN

Det var en gång en pojke som hette Lukas. Han bodde i ett typiskt svenskt rött hus med vita knutar tillsammans med mamma, pappa och tvillingmåsskonen Philip och Lydia. Han var som de flesta pojkar, men varje söndag förmiddag gjorde han något som de flesta andra i hans ålder inte gjorde: Han gick till gudstjänst i kyrkan.

Han älskade kyrkan. Där var det så solklart och enkelt det där med tro. Givetvis fanns Gud! Hur kunde folk till exempel tro att allting bara hade kommit till av en slump?! ”Näeh, de som tror på det i stället för på Gud, har en större tro än mig”, tänkte han. Och dessutom visste han så väl att han behövde Jesu förlåtelse och nåd för sina synder!

Men i skolan... där var det svårt ibland. De lärde sig så mycket som var fel jämfört med det han hade läst eller lärt sig från Bibeln. Och det var inte direkt coolt att vara kristen heller. Tvärtom fick han ofta höra hur dumma och naiva kristna var. Därför var det lättast att dölja att han var en kristen.

Men efter en religionslektion kunde han inte hålla tyst. Han började diskutera med sin lärare om evolution och det blev en ganska upphetsad debatt. En kompis som hade lyssnat kom fram till honom efteråt och klappade honom på axeln.

– Alltså, läraren var riktigt dryg! Ta inte åt dig!

Men den nästa tiden märkte han att något var annorlunda. Speciellt på SO-lektionerna. Alla sneglade på honom. Han visste inte om det var avundsjuka, beundran eller förakt i deras blickar. Kanske var det lite av varje. Läraren var också spydigare än vanligt och på det följande provet fick Lukas ett sämre betyg än vad han brukade, även fast han tyckte att han hade gjort bra ifrån sig. Var det något tillfälligt eller vad var det som hände?

Under en rast, när Lukas hämtade böcker i sitt skåp, hörde han några av klasskamraterna skratta och prata illa om Gud och ”de kristna dumskillarna”. Lukas fattade att de gjorde det bara för att han skulle höra. Han blev ledsen och kände sig osäker. Han visste innerst inne att han ville stå upp för sin tro

och försvara den, men vad skulle hända då? Skulle han bli mobbad? Kanske till och med utfrysst? Han stängde tyst sitt skåp och gick till nästa lektion.

Det var svårt att koncentrera sig om det läraren sa. Tvivel, rädsla och massa tankar snurrade runt i huvudet på honom. Men sen var det som att friden sänkte sig inombords. Han kom ihåg att den helige Ande, eller hjälparen som han också kallas, bodde i honom. Lukas blundade en liten stund och bad till den helige Ande om hjälp.

När lunchrasten kom, samlade Lukas mod. Han hade bestämt sig för att prata med klasskamraterna om sin tro. Så han hämtade sin mat och gick fram till bordet där de satt. Med en försiktig, men bestämd röst, berättade han om Jesus och om hur mycket hans tro betydde för honom.

– Jag vet att jag är Guds barn som en dag ska få komma till Gud där allt det onda ska vara borta för alltid, avslutade han.

Lukas klasskamrater skrattade inte som Lukas hade trott de skulle göra, utan de blev bara helt tysta och lyssnade faktiskt uppmärksamt.

När Lukas gick därifrån och satte sig på ett annat bord, knöt det sig lite i magen. Han kom på allt han borde sagt och allt han borde sagt annorlunda. Samtidigt kände han en glädje och frid inombords. Han hade stått upp för sin tro!

En pojke som hette Benjamin hade suttit på ett bord i närheten och lyssnat. Han hade en stamning som gjorde att han hade svårt att prata flytande och blev därför mobbad av de andra i klassen. Han satt som vanligt ensam på lunchen, men nu reste han sig och gick tyst och satte sig på bordet tillsammans med Lukas. Då var det som att den helige Ande pratade till Lukas igen och han kände hur han verkligen tyckte synd om Benjamin.

Från den dagen var Lukas och Benjamin kompisar. Varje dag efter skolan hängde de, och Lukas lyssnade tålmodigt när Benjamin försökte uttrycka sig. På vintern åkte de pulka, spelade Minecraft, byggde lego eller spelade kortspel. På våren och sommaren blev det långa Pokemonturer, häng i studsmattan, de cyklade till badstranden och på eftermiddagarna åkte de gärna kickbike och ska-

teboard i centrum. Riktigt roligt hade de ihop och fler och fler hängde på tills Benjamin var en del av gänget och ingen längre tänkte så mycket på att han stammade. Ja, faktiskt stammade han mindre också nu, när självförtroendet hade blivit så mycket bättre.

Även om Lukas hade många kompisar och de flesta var snälla med honom, accepterade inte alla hans tro. En del fortsatte att skratta åt honom, men andra började att ställa frågor och visa intresse för kristendomen. Även SO-läraren blev snällare. Det tvivlande och skeptiska ersattes av nyfikenhet och respekt.

Lukas tyckte inte alltid att det var lätt att försvara sin tro, men han visste att han inte var ensam. Han visste att den helige Ande skulle stärka och hjälpa honom i alla situationer. Ibland fick den helige Ande hjälpa honom genom att han frågade mamma och pappa där hemma när han hade fått en knepig fråga. Särskilt pappan hjälpte honom att hitta goda argument och infallsvinklar för att svara på frågorna han fick.

Åren gick och Lukas avslutade både högstadiet och gymnasiet. Sen gick han på bibelskola ett år innan han utbildade sig till ingenjör. Benjamin åkte till en annan stad och det var tyvärr inte så ofta de hade kontakt längre.

Men en dag ringde telefonen och Lukas hörde en bekant röst i luren. Det var Benjamin!

– Lukas..., började Benjamin, och Lukas kunde höra att han var nära gråten. Jag ville bara säga ett stort tack! Det var din vänskap och omsorg som var första steget till att hjälpa mig förstå vad det innebär att tro på en god Gud. Jag såg hur Jesus älskar mig genom dig. Det förändrade mitt liv! De pratade en lång stund och Benjamin berättade om hur han hade kommit till tro. Det var faktiskt ganska sällan de hade pratat om Gud när de gick i skolan, men Benjamin hade ändå sett Jesus genom Lukas. Ända sedan skoltiden hade Benjamin därför sökt Gud och nu kunde de två vännerna dela vad Gud hade gjort i deras liv.

När Lukas la på luren, kliade han sig lite bakom örat och log.

Han var så tacksam till Gud som hade använt honom och räddat en av hans bästa kompisar!

– Wow, så fantastiskt! Tack Jesus!

Vi som tror på Jesus ska vara ljus och salt för honom. Det betyder att vi ska försöka återspegla honom i våra liv. Lukas visste troligtvis inte hur mycket det han sa och gjorde påverkade människorna runt honom. Historien visar oss också att det inte alltid är bara vad vi säger om Gud eller vår tro som kan göra så att människor ser Jesus genom oss. Gud kan använda oss som verktyg för att hjälpa andra att förstå vem Gud är och det är den helige Ande som verkar i och genom oss i både tankar, ord och gärningar. Lukas fick vara en kanal för Guds kärlek och omsorg. Vill du vara en sådan kanal?

KAISA RUTH FURBERG

Illustration: Carina Kero Esberg